

Veszely Ferenc

Világsajtó

Elnézném a világsajtót,
keresném, mit benne látok.
Valahol, valami kis jót
keresnék, de nem találok.

Kéne kis szellemi étel,
csak hogy egy-egy napra való,
de hát nekik a bevétel,
az a fontos, nem ami jó.

Lapjaikat úgy készítik,
mint a gyárakban a tésztát,
s amivel kiegészítik
nem ér meg egy rápillantást.

Mintha szavuk tészta lenne,
azt úgy nyújtják és csavarják;
élesztőt ne keress benne,
mert hát azt ők nem akarják.

S lesz is, ami kívül, lapos,
lapos, mint minden hazugság,
ami hiába alapos,
abból sose lesz igazság.

Hogy lehet ezt orvosolni?
Ami itt kéne, a szándék,
sokáig tudnám sorolni
mért nem jöhet szóba ott még,

hol mindent a pénz vezérel,
s hol mindennek ára van.
S a szeretet meddig ér el?
Vajh annak mi ára van?

*Kamloops, Kanada
2020. február 17.*

Egy történet két szonettben

2.

„Lányaimnak,” e két nőnek,
kikkel megosztottam mindent,
(a volt-at, a van-t, s a nincsent:)
Szerettünknek, s szeretőmnek!

Egy fedél alatt kik éltünk,
(utazgatva erre-arra,
hegyekbe s a tengerpartra)
reménykedtünk és reméltünk.

Volt sok dolgunk, s munka, kemény,
kellett spórolás, lelemény,
(megcsappant közben a remény.)

De azért kis szerencsével,
Sok babbal, még több lencsével,
megbékéltünk az egésszel!

Sőt, a végén el is hittük,
amíg megvan egészségünk
másra nem is lesz szükségünk:
lám, semmiből sokra vittük!

Lett autónk, kertés házunk,
gyermekünknek gyerekszoba,
(sok kacattal ide-oda)
még koncertekre is jártunk!

De aztán ami megesett:
szívbjaj, agyvérzés, baleset –
mindhármunkat megérintett.

Oda se! Vidáman élünk,
sírás közben nevetgélünk,
s amíg megvagyunk, remélünk!

*Kamloops, Kanada
2020. február 23.*